

ВИДЪХМЕ ТЕ

Видѣхме те, Родино, вече ний такава,
каквато бѣ израстла въ нашитѣ мечти:
отъ Дунава до Струга, Прилепъ и Морава,
где само речъ се наша славно хорати,
въ едно да бждешъ сбрана и сплотена ти.

Охулена до вчера, днеска възвисена —
отхвърлила отъ себе робство и позоръ —
ти вече друга си — велика и калѣна —
съ отправенъ къмъ сждбата безметеженъ взоръ,
и ширенъ е, и воленъ твоятъ кржгозоръ.

Отъ царския палатъ до селска хижа пѣсенъ
възторжена, Родино, се за тебе пѣй,
че всѣка грѣдь ще диша вече въздухъ прѣсенъ,
и слънцето безспиръ надъ нази ще да грѣй,
догдето съ духъ народенъ българинъ живѣй.

На тежкитѣ окови вечъ не чуй се звѣка,
и облаци не виснатъ въ твоя небосводъ;
свободно се възмогва съ нови дни човѣка,
и цѣлъ единъ обреченъ на тегло народъ
отъ гроба се повдига бодро за животъ.

И нека да напиратъ, нека всѣкичасно
къмъ тебе да посѣгатъ врагове безчетъ, —
не ще смрачатъ тѣ нивга твойто чело ясно,
не ще прекжснатъ твоя устремъ смѣлъ напредъ,
отъ твоето страдално минало заветъ.

Стилиянъ Чилингировъ